

LANSARE DE DISC

15 noiembrie 1991, ora 15.00, la
magazinul Muzica din București

Continuăm să-l descoasem pe Gabriel Cotabăță
* La Arad, lectie deschisă pentru viitorii
organizatori de spectacole * Patrick Bruel
* Top 30 * Intermediem prietenii * Flash-News
* Aurel Gherghel își amintește de începuturile
folkului

Pop Rock & Sport

Nr. 42.

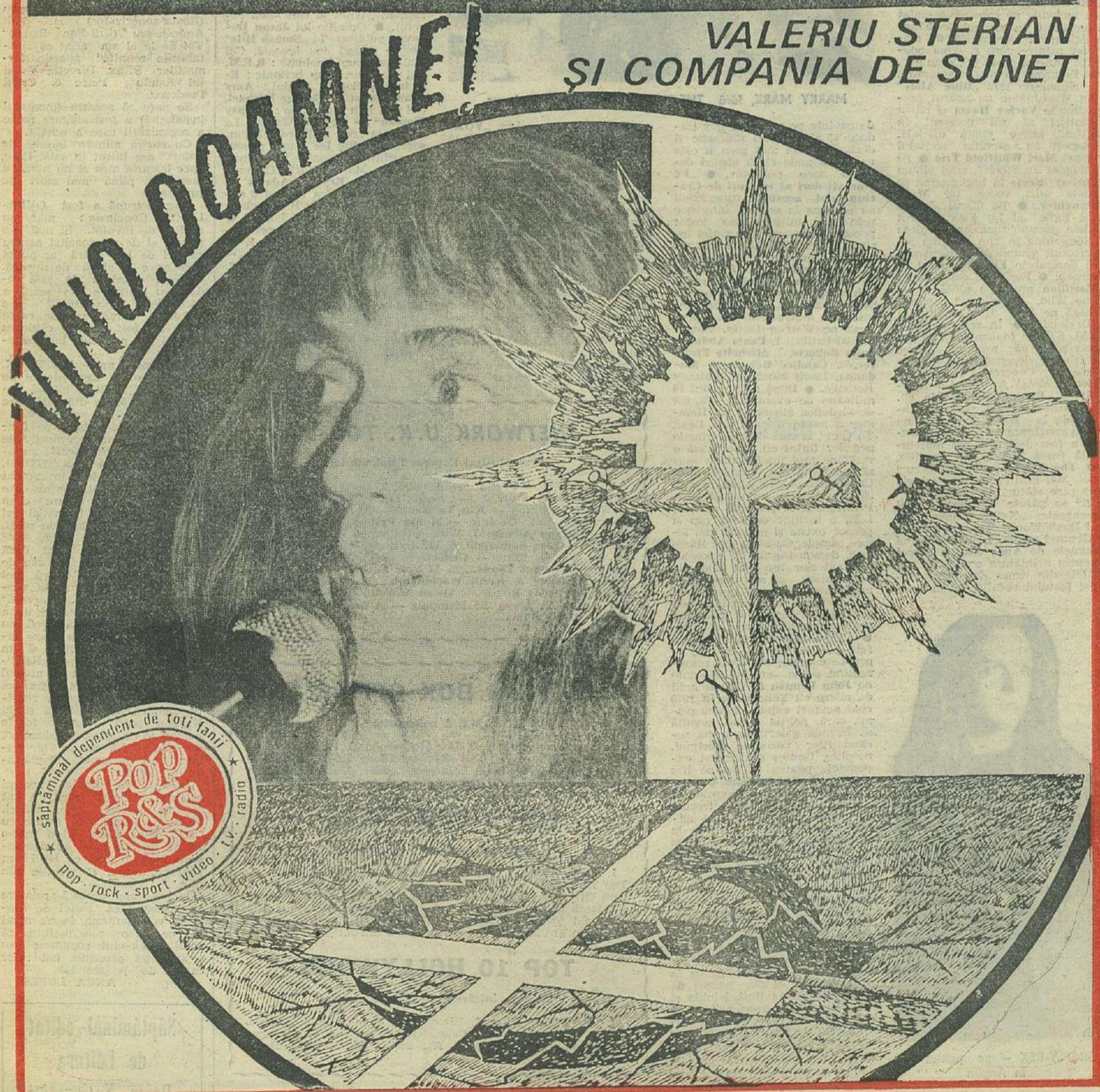
8 noiembrie 1991.

12 pagini

5 lei

VALERIU STERIAN
și COMPANIA DE SUNET

VINO, DOAMNE!

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

Din „Musica e dischi” din luna octombrie (prin amabilitatea lui T.A. căruia îi mulțumim!) cîteva informații interesante. La vînzările de singles în Italia pe primele locuri se aflau 1. Rapput — Claudio Bisio, 2. Gypsy Woman — Crystal Waters, 3. Calling Elvis — Dire Straits, 4. You Could Be Mine — Guns N'Roses, 5. Rockin' Romance — Joy Salinas. • Metallica este în sfîrșit difuzat la posturile de radio italiene. Un post nou se naște: „Qui Radio Rock”. Era și cauză! • Nouă album Genesis, „We Can't Dance” este anunțat pentru lansare în Italia la 11 noiembrie, conform deciziei caselor Virgin. • TOP '90, realizat în baza difuzării în discotecă și la posturile private de radio este puțin diferit: 1. Makin' Happy — Crystal Waters, 2. Saturdays — De La Soul, 3. Set Adrift On Memory Bliss — P.M. Dawn, 4. What Would We Do — D.S.K., 5. Everybody's Free — Rozalla. • Se recomandă pentru disc-jockey: „Open Your Eyes” cu Black Box precum și „Don't You Feel — Double Dee, „Be Happy” — Momo B., „Good Vibrations” — Colorados, „Dance” — Dreams Unlimited, s.a. • EROS LIVE — un dublu album cu melodii pe care le-a cîntat Ramazzotti în turneul de 15 luni susținut în Europa. 27 de cîntece, printre care și două nouătăți: „Ancora vita” și „Seguimi”. • In urmă cu două săptămîni, la clubul de jazz „Blue Alley” din Washington au apărut președintele Vaclav Havel și cîțiva miniștri ai săi prezenti în S.U.A. într-o vizită oficială. Oaspetii au ascultat recitalul trupei Marl Whifford Trio. • Pe „Magnet To Steel”, nouă album Chrissy Steele în background se poarte auzi vocea lui Mark Slaughter. • Pe discul „Internal Exile” al lui Fish (apărut zilele trecute) figurează și piesa „Something In The Air” din repertoriul thunderclap Newman. În decembrie Fish va porni în turneu. • Foștii săi colegi de la Marillion preiau o piesă de la The Who, „Substitute” ce figurează pe fața B a single-ului „Dryland”. • In revista „METAL STAR” (noiembrie 1991) se precizează că premiul „Dave Prichard” decernat la 3 octombrie de Concrete Foundation Heavy Metal Awards i-a revenit lui Ronnie James Dio. • Zvonurile privind revenirea acestuia la Black Sabbath nu s-au confirmat încă. • Sepultura a fost declarată cea mai iubită truă M.T.V. din Brazilia. • The Sweet revin cu lucruri noi. Mai întîi cu un maxi-single pe care alături de „Hell Raiser '91” se găsesc și două creații proasocite, „X-Ray Spex” și „I Don't Wanna Say Goodnight”. Albumul va ieși în 1992 folosind numele de Andy Scott's Sweet pentru a înălța confuziile posibile din cauza existenței trupei fostului vocalist Brian Con-

nolly. La tobe, în locul lui Mick Tucker a venit Bode Schopf (ex. M.S.G.). • Foștii compoñenti ai grupului New Order Steve și Gillian au rămas împreună sub numele de The Other Two având deja un single, „Tasty Fish”. • Surzii pot veni la concerte rap datorită lui Barry Nickelsberg din Washington D.C. Aceasta este unul dintre cei care interpretează muzică pentru surzi și în limba lui semnelor exprimă ceea ce spun (cîntă) artiștii. Unii dintre ei ajung la 500

deta din serialul Dynasty cu suma de 30.000 de dolari. După care, a ajuns la soțul doamnei Tommy Lee, baterist la Motley Crue, cadou de ziua lui. • Singles semnalate în N.M.E. din 2 noiembrie: „The Unforgiven” — Metallica (discul săptămîni), „Winter Song” — Chris Rea, „Some Fools Mess” — Gallon Drunk, „Capital Of Pain” — Hoodlum Priest, s.a. La albumul Hammer primește de la cronica britanică nota 3! Pet Shop Boys cu „Discographie” au luat singurul 10 al săptămîni. La ca-

discuri je determină circulația topistica. În „Billboard” meniu este resimțit acut în ultima vreme. Prețul la albume, acceptat de masa cumpărătorilor este de 10,98 dolari. Unii producători au înțeles și au redus prețurile sau, cauză Guns N'Roses au împărtășit materialul pe două discuri. Cifrele mari au avut un efect inhibitor la Barbra Streisand (de pe 33 a căzut pe 73), la Van Morrison (17,98 dolari) care n-a putut trece de locul 100. Deci, atenție la sumele inscrise pe discuri, nu faceți abstracție de situația economică de ansamblu! • O aberantă cronică de disc am găsit în revista „Week-End” purtînd semnatura M.C. Se vorbește acolo despre casete românești de discuri, se dau calificative la discuri autohtone cu Costel Geambăsu și formația Odeon, Cornelia Catanga, Nicoleta Voica. E drept este amintit și albumul „Cine ești tu ore?” editat de Migas Real Compact dar despre M.A.R. Productions nici o vorbă. La cită reclamă își face grupul de presă Tineretul Liber ar fi cauză să și ofere produse de calitate mai ales în zona problematică de tineret (vezi serialul „Rock-erii” considerați drept ciudătenii ale unei generații în „T.L.”, la care vom reveni). • Opiniile lui Jason Donovan publicate în „Smash Hits” despre colegii de „breaslă”. Cel mai bun grup din lume: R.E.M. Cel mai bun grup britanic: Electronic. Solista anului: Amy Grant. Solistul: George Michael. Cel mai bun video-clip: „Gypsy Woman” — Crystal Waters. La categoria „cea mai prostă tunsoare” Vanilla Ice ocupă primul loc printre opțiunile lui Kenny Thomas, Marky Mark, Chesney Hawkes. • Bryan Adams de trei ori la Londra (6, 7 și 8 noiembrie) și o dată la Birmingham cu bilete de 16 și 17,5 lire! • Cele mai mari succese nebritanice în toururile din M.B. 1. Je t'aime moi non plus (1969) — Jane Birkin/Serge Gainsbourg, 2. Rock Me Amadeus (1986) — Falco, 3. Begin The Beguine (1981) — Julio Iglesias, 4. Chanson D'Amour (1977) — Manhattan Transfer, 5. La Bamba (1987) — Los Lobos.

A. P.

MARKY MARK, îără THE FUNKY BANCH, dar nu singur

de cuvinte pe minut, Barry traduce și alte genuri muzicale și declară că cel mai greu îi este cu opera unde cîntă unor dedată săse persoane. • Pe cine îți dori să întîmni de Crăciun anul acesta? Americanii au răspuns la această întrebare prin care inițiatorii au testat popularitatea artistilor astfel incit la preferințele femeilele ierarhia s-a conturat: 1. Mel Gibson, 2. Paul Newman, Kevin Costner, 3. Harrison Ford, Arnold Schwarzenegger, 4. gen. Norman Schwartzkopf și Michael Jordan. I-a suita dintr-o femeie l-au preferat pe Warren Beatty. Alegerea bărbătorilor: 1. Paula Abdul, 2. Julia Roberts, 3. Michelle Pfeiffer, 4. Candice Bergen, 5. Madonna, Demi Moore și Whitney Houston. • După ce a vîndut 10 milioane de exemplare din cel de-al doilea album al său Hammer a lansat discul „Too Legit To Quit” în care descrie crimele negrilor (între ei). Abordează o versiune mai intelligentă a muzicii idolului său, James Brown. Ca și acesta el înovează în rap, își consolidează un sound unic. Printre cele 17 piese de pe nouă L.P., o fusione de soul, rap și gospel, există și melodii mai lăiere, simple. Cu acest disc Hammer demonstrează că succesul său anterior n-a fost doar de conjunctură și se impune ca una dintre cele mai importante personalități ale muzicii pop fară a-i fi teamă să abordeze probleme sociale foarte delicate.

• Intr-o galerie londoneză a fost pus în vînzare un set aproape complet de schițe reprezentînd scene erotice desenate de John Lennon în timpul iunii de miercure cu Yoko Ono. În 1970 cînd au fost expuse pentru prima oară, poliția a fost nevoie să închidă galeria în urma reclamațiilor vecinilor puritanii. Stephen Games a asigurat expoziția pentru 100.000 de lire sterline. • Bill Graham, promotor legendar al concertelor în S.U.A. a decedat zilele trecute în urma unui accident al elicopterului în care se afla în drum spre San Francisco. Venea de la concertul lui Huey Lewis din sala Concord (California). În anii '60 a lucrat cu The Grateful Dead, The Doors, Jefferson Airplane apoi organizînd concerte cu Jimi Hendrix, The Rolling Stones, The Who și Bob Dylan. În 1966 și-a deschis o sală proprie, Fillmore West urmată de Fillmore East în Manhattan. Ambele s-au închis în 1971. În 1985 el s-a ocupat de Live Aid-ul din Philadelphia și de alte mari turnee sub egida Amnesty International. Un nume legat de istoria rock-ului ne veie. • Chitara lui Jimi Hendrix a fost achiziționată la o licitație de Heather Locklear (ve-

1. The Fly — U2 (intrare directă), 2. Dizzy — Vic Reeves & The Wonder Stuff, 3. Get Ready For This — 2 Unlimited, 4. World In Union — KIN TE Kanawa, 5. Always Look On The Bright Side Of Life — Monty Python, 6. I Do It For You — Bryan Adams, 7. Wind Of Change — Scorpions, 8. Change — Lisa Stansfield, 9. DJ Culture — Pet Shop Boys, 10. No Son Of Mine — Genesis (direct)... 19. Don't Dream It's Over — Paul Young... 26. If You Were With Me Now — Kylie Minogue & Keith Washington... 31. Shining Star — INXS... 40. This House — Alison Moyet... 46. Paper Doll — PM Dawn, 47. Move To Memphis — A-ha... 50. Catch The Fire — Driza Bone.

NETWORK U.K. TOP 50
(New Musical Express/2 noiembrie)

1. The Commitments, 2. Doc Hollywood, 3. Robin Hood — Prince Of Thieves, 4. The Rescuers Down Under, 5. Terminator 2, 6. Toy Soldiers, 7. Jacob's Ladder, 8. Let Him Have It, 9. Stepping Out, 10. City Slickers.

FILM BOX OFFICE

(N.M.E./2 noiembrie)

1. The Commitments, 2. Doc Hollywood, 3. Robin Hood — Prince Of Thieves, 4. The Rescuers Down Under, 5. Terminator 2, 6. Toy Soldiers, 7. Jacob's Ladder, 8. Let Him Have It, 9. Stepping Out, 10. City Slickers.

TOP VIDEO SALES

(Billboard pină pe 2 noiembrie)

1. Home Alone, 2. The Rescuers Down Under, 3. Ghost, 4. The Terminator, 5. The Jungle Book, 6. Prince And N.P.G. : Get Off, 7. Teenage Mutant Ninja Turtles II, 8. Robin Hood (variantă animată din 1973) 9. Citizen Kane, 10. The Little Mermaid (desene animate, de 74 de săptămîni prezente în acest top al vînzărilor de casețe video din S.U.A.).

TOP 10 HOLLYWOOD

(în baza intrărîlor în săli de cinema)

1. The Fisher King, 2. Ricochet, 3. Frankie & Johnny, 4. Ernest Scared Stupid, 5. Deceived, 6. Shattered, 7. Paradise, 8. Necessary Roughness, 9. The Super, 10. Freddy's Dead.

Star's rock '91

sau

un alt început?

Dumnezeule și ce dor imi era de un concert rock în ziua în care am vîzut afișul spectacolului din 31 octombrie. A fost mai întîi bucuria, apoi teama, aceeași dinaintea fiecărui concert din ultimii doi ani — va veni lumea?

A venit și ziua concertului. Metroul era plin de rockeri care se bucurau la fel de mult ca mine.

La intrarea actorilor m-a întîmpinat același afiș: CLUB FAN ROCK prezintă: „STAR'S ROCK '91”, IRIS, KRYPTON, METROCK, ACCIDENT (Chișinău) OVERLORD (Craiova). În fumoară, grupuri-grupuri de vedete, prieteni și prietene de vedete, stătea la o tigări și-o tacă în așteptarea „gongului”. Mi-am aprins o tigări și am trecut la treabă încercind să afli cîte ceva despre acest concert. Primul interpelat a fost Cristi Singer, omul de la mixer, care era frînt de obosale: „Am montat totă instalația în trei săptămîni: eu, Claudiu Ionescu (Roata-sonorizator) și Vali Andronescu (Uni-Fan Radio)”. Tot de la el am aflat că „instalațiile reunite” aparțin formațiilor Sfinx, Directia V și lui Sandu Petre & Cristi Predescu.

Se pare că aceasta (montată instalație) a fost singura parte a organizării care a scîrtit.

Cu cîteva minute înainte de „start” am intrat în sală. Care, spre bucuria mea și nu numai a mea, era plină mai mult de jumătate.

Prima trupă a fost OVERLORD. Concluzia: mai au multe de învățat. Si mai au nevoie și de un vocalist pentru că cel de joi seară ar putea face orice în afară de muzică. M-am reîntors în sală odată cu intrarea în scenă a formației ACCIDENT din Chișinău. Thrash-erii de peste Prut au fost foarte călduroși primiți de publicul bucureștean.

A urmat apoi METROCK. Reacția sălii a fost destul de rece. S-au auzit și cîteva recomandări facute din sală spre scenă. Nu le pot reproduce...

Cheamăți de public pe fundalul ultimelor acorduri ale celor de la METROCK, au apărut cei cinci KRYPTON-i. Recitalul lor a fost întîmpinat cu lacrimi în ochi, lacrimi care în scurt timp au apărut și în ochii membrilor formației și care au curs, de ambele părți, preț de vreo două piese. N-aș putea să vă spun exact dacă erau lacrimi de bucurie sau de tristețe, tot ceea ce vă pot spune este că ele au fost provocate de ideea „generoasă” a unuia dintre spectatori de a face uz de o petardă (cred, nu mă prea pricep) cu gaze lacrimogene. Dar chiar și în aceste condiții show-ul KRYPTON-ilor s-a ridicat la nivelul ștachetei pe care ei o fixeză tot mai sus, cu fiecare apariție publică. Deși Guriță (Gabi Nicolau-vocal) era foarte bolnav și cu „gitul în picioare”, nu s-a simțit nimic, iar publicul i-a aclamat, răspătindu-l efortul.

IRIS-ul în finalul acestui așteptat concert rock, a dat măsură întregii sale valori. Membrii trupei, în frunte cu Cristi Minculescu, aflat în formă de zile mari au demonstrat încă o dată că IRIS nu supraviețuiește, ci trăiește din plin.

Inchei aici această relatare cu speranță că astfel de concerte vor continua, la un nivel din ce în ce mai înalt și că fanii rock-ului românesc nu și-au uitat prietenii, mă refer la cei de pe scenă.

ANCA LUPES

Săptămînal editat

de Editura

„Presă Națională“

Tiparul Regia Imprimerilor
Naționale — Imprimeria
„Coroni“ București

SIMPLY-REX — pe primul loc in Anglia

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

GABRIEL COTABITĂ:

NU-ȘI DOREA BARCA... DAR VREA CALITATE

- Un premiu nu înseamnă un certificat de bunăstare ● Ne lipsesc producătorii care să se holbeze după talente ● Se caută nouitatea, nu calitatea ● Creația nici măcar nu există
- Orele suplimentare în televiziune nu se plătesc

Rep.: Mulți dintre tinerii sună și, în special, fetele de 16–17 ani, ajung să cînte în baruri de noapte. Nu e un lucru rău. E o experiență interesantă în viață unui interpret. Dar, care ar fi, totuși, explicația acestui fapt?

G.C.: Cind i-am întîlnit lui Carmen Trandafir premiu, la Mamaia, l-am spus că acesta nu reprezintă un certificat de bună stare, ci o mare provocare, o „carte”, care poate aduce multe bucurii, dar care se poate transforma și în mari nemultumiri. Această meserie este plină de lumină frumoase și colorate, care te pot face ușor să-ți pierzi capul. E foarte greu odată ce ai început să aluneci pe panta tentațiilor să mai revii la drumul inițial. Tentătările sunt la fiecare pas, însă rezultările bune nu se găsesc în spatele acestora. Vezi Andrei, majoritatea tinerilor se pregătesc să ajungă la Mamaia. E ambizia părinților sau a lor. Au un repertoriu de 10 cîntecă și cam atât. După ce cîștigă premiul și ajung, în hăsă-i zicem, zona de elită, sunt complet dezorientați. Nu au un fel imediat următor, nu stiu exact unde trebuie să ajungă cu adevarat. Nu cred că vreunul dintre ei și-a dorit să participe la Mamaia, să mai și cîștige, doar pentru că el visa, de fapt, să cînte într-un bar. Dar sunt determinați să o facă, pentru că la noi nu există un producător care să fie interesat în promovarea lor. Putini dintre laureații edițiilor festivalului s-au menținut în prima linie. Înținești însă mulți dintre cei care nu au fost premiați. Asta poate și datorită faptului că un premiu obținut nu reprezintă întotdeauna valoarea reală. Poate să fie o formă bună a concurentului în ziua concursului sau, de ce nu, un juru „amabil”. Nu fac o referire anume. Coruptia nu este ceva specific doar românilor. E o chestie generală. Dar să revenim la interpreți. Deci, prin acest festival încearcă posibilitatea unui tînăr să se afirme. El cîștigă și un premiu. Dar, constată că devine, de fapt, un fel de challenger care va trebui să demonstreze, în timp, aptitudinile pentru care a fost premiat. Si mai constată că acel grup de oameni în care a intrat — elita — nu-l bagă în seamă. Trece pe lîngă el fără să-l observe. Încet, încet, încep să î se deschidă mai multe drumuri, dar despre nici unul dintre ele nu pot spune că este foarte curat, fără probleme, civilizat. Sîtite așa se ajunge inexorabil, la aceste cîntări în bar, adică întră în sfera compromisului pentru că îți oferă siguranță, bani și un posibil succes. În realitate e doar o amăgire de succes. Ca să ajungă mare în această măsărie trebuie, mai întîi de toate, să fii sărac, să fii judecat la recenziile „cald”, cum se întâmplă într-un bar, unde totul începe după miezul nopții, cind lumea vine „pregătită” cu cîteva grame sau chiar sute de grame de alcool în singe, capulele și infierbintat și văd totul în... roz. Pentru ei nu mai are importanță cine cîntă. Dar, se poate întîmpla ca una din aceste tinere să ajungă pe scenă. Succesul nu mai este același și încep să condamne publicul pentru că nu le înțelege. Nu realizează că, de fapt, ele nu au o personalitate a lor, că nu înveță cîntă după pozitiv și nici chiar cu negativ. Un cîntăreț adevarat se formează cîntând, îmbogățindu-și repertoriul, încercând în permanență să devină cineva, să învețe de la cei mai buni și cu

experiență, dar să nu imite. Si eu am cîntat în local, dar pentru mine a fost o școală extrem de dură. Cîntam cîte trei-patră ore pe seară un repertoriu pe care mi-l alegeam în măsura în care mi se potrivea, un repertoriu la modă, încercind să păstreze originalitatea piesei, dar, în același timp, să-mi împun personalitatea. Ascultam multă muzică bună. Cu toate acestea, cind am început să cînt muzică ușoară, cu toată experiența acumulată, am constat că erau ușor negreagă, că mai aveam multe de învățat. Tehnică de studio e total diferită decit cea de pe scenă. De aceea dacă îți amintești multe dintre înregistrările mele sună mai prost decit interpretările live. Am început prin a învăță, din nou, de la niște oameni experimentați în domeniul. Nu a fost ușor, pentru că nu prea găsești dispuși să te învețe, dacă nu au nici un cîștig prin asta.

Rep.: Tu ai avut o sansă. Te-ai pregătit, ai învățat, deși urcai pe scenă cu un atu pe care alii nu-l au. Venea de la o trupă, deci de la un anumit standard, aveai o voce bărbă-

trăim. Mulți au spus că de vină sunt compozitorii, deoarece sunt în vîrstă, sunt demodați. Si? A apărut acest fantastic concurs „O melodie dintr-o sută”, care a scos la iveală o grămadă de compozitori tineri, dar, care compun mai prost decit cei în vîrstă. Muzica lor este lipsită de substanță.

Rep.: Cum îți explică totuși că un tînăr, cum este acest Florin Gheorghe, de 17 ani, cîștigă la treia ediție a concursului?

G.C.: Mi se pare absolut normal. Publicul caută nouitatea. Nouă, în general ne place să dărâmă starurile vechi. Si nu doar nouă, ci, în toată lumea este o goană după nouitate.

Rep.: Deci nouitatea contează, nu calitatea?

G.C.: Asta este conjunctura. Si compozitorii mai în vîrstă sunt sperați. Dar nu este cazul. Un tînăr are un succes extraordinar la un moment dat. Foarte bine. Acest succes este o boala mai groaznică decit o boala normală. Adesea, cind te trezestă esti atât de buimac și atât de uitat de toți, incit chiar tu nu mai îți minte nimic. Toți compozitorii tineri au apărut răsunând canoanele, dar pină

însă, stiu să și pierd. Cind am pierdut de fapt nu eu, ci Ionel Tudor, cu „Te rog, dominoară nu pleca”, i-am spus lui Ionel, care era distrus psihic, să stea liniștit, pentru că această piesă va fi cea mai bună melodie a anului. Pe atunci nu era vorba de Mamaia, iar Ionel era foarte dezamăgit că pierde concursul. Tocmai de aceea mi s-a părut foarte bună ideea organizatorilor de a introduce această secțiune la Mamaia. Ai spus că e trist că acest concurs de creație e unicul, că ar mai trebui să existe încă... 50. Si Uniunea Compozitorilor a susținut acest lucru. Să existe un concurs al publicului, dar să existe și un concurs de slăgăre cu un juru de specialitate, cum era înainte „Slăgăre în devenire”. Si acolo erau destul de probleme, pentru că jurul de specialiști este alcătuit din compozitori, care mai mult sau mai puțin, sunt subiectivi, dar oricum, era cel mai aproape de adevăr. „O melodie dintr-o sută” este un concurs care lansează melodii de consum imediat, și unde aprecierea se face cam în felul următor: „Domnule, mi-a plăcut acela,

am făcut clipul și zace undeva în televiziune. Normal ar fi, să fie dat de 3–4 ori pe săptămână. Nu pentru mine, Oricum, difuzarea nu mi se plătește, dar chiar pentru televiziune. Pentru ce a muncit televiziunea? A fost nevoie de electricitate, de mașiniști, electroniști, redactori, regizori, platou... cheltuieli care se scot din ce? Normal, din numărul de emisiuni ale aceluia clip. Dar totul funcționează ca mai înainte: „Păi, astăa a mai fost dat o dată luna aceasta!“ Si atunci, te întreb ce rost mai are atîta muncă. Dacă vrei să-l prezinti pe cutare și cutare interpret organizezi un fel de emisiune săptămânală, sau, mă rog, lunară îi chemi pe 20 de soliști, actori, chemi niște figuranti să stea la o masă și să aplaudă și rind, pe rind, mai vine unul, mai cintă ceva, mai recită altul și gata, i-al prezintă pe toti. Si în rest, pui platoul de filmare la dispoziția studiourilor economice. Sunt și ele importante. E problema care ne doare, dar trebuie să învățăm că atunci cind difuzăm ceva de-al nostru, un clip, un program de varietăți nu ne mai putem permite să ne batem joc. Ca să înregistrez în televiziune, „Cîntecul somerului“ am filmat simbăta și duminea, rugind un operator să vină în timpul lui liber. Si stii că orele suplimentare în televiziune nu se plătesc. Montarea filmului a durat și el o groază, pentru că nu era spațiu de montare. Mai mult, i s-a spus Aurora Andronache să-si facă decupajul pentru montaj acasă. Așa că nu-i înțelege greșit nici pe compozitorii că refuză să creeze în condițiile în care văd că nu sunt promovați. In București, ca și în tară au apărut o serie de posturi de radio. Redactorii sunt tineri. Am auzit, de pildă, pe unul dintre ei, la un post de radio bucureștean, spunind ascultătorilor că va transmite, în continuarea emisiunii, o muzică bună și a pus rap, care, pe cuvintul meu numai muzică bună nu era. Redactorii nu fac nici un fel de deosebire între muzică bună, muzică de ascultat și muzică de discotecă, de dansat. La ora 11 cind era difuzată melodia respectivă, nu cred că cineva putea dansa. Ori își facea lectii, ori era la servicii. Eu nu am nimic cu rapul. Chiar și eu am cîtva în stil.

Rep.: Pești interpretă beneficiază de un public loial. Poate să cinci, iar tu desigur te numeri printre ei.

G.C.: Înseamnă că și restul colegilor mai au de învățat și... nu înțoarcem la stacheta.

Rep.: As vrea să-lămurești cîteva lucruri legate de apariția ta pe scenă. Tu beneficiizezi și de texte care-ți permit să abordezi un dialog cu publicul. Ce fac însă cei care nu au această posibilitate și mă refer îndeosebi la soliste?

G.C.: Nici nu le e recomandat să dialogueze. Imi amintesc de un turneu în care era și Ricky Danel, cu un micro-recital. Se ducea prin sală, vorbea cu publicul, se amuză cu el... un mini-show drăguț. După două zile de turneu, un tînăr interpret, care intra în scenă înaintea lui Ricky, a început să-l folosească trucurile, pentru că a observat el că prinde la public. Ricky s-a cam supărat, dar i-am spus că nu are rost. Tânărul a încercat să găsească motivația succesiului lui Ricky și a ajuns la concluzia că dialogul cu publicul prinde. Si deci, l-a folosit. Concluzia? N-a avut mai mult succes. De ce? Pentru că, pentru orice lucru pe care-l faci pe scenă, trebuie să ai o motivație. Orice truc folosit

ANDREI PARTOS

tească, atât de absentă pe scena românească. Dar ce fac aceste fete, unele talentate, în lipsa unei persoane care să le promoveze?

G.C.: Se pierd.

Rep.: Atunci care este rolul acestor festivali?

G.C.: Festivalul este singurul din această verigă care-si îndeplinește rolul și anume acela de a face cunoscute unele talente, de a le da sănătatea să se lanseze. Problema constă în lipsa verigilor următoare și cea mai importantă dintre acestea este acel producător, care să umble cu ochii holbați după talent și valori.

Rep.: Se pare că toată lumea fugă de acest subiect. Dacă la nivel guvernamental...

G.C.: O! Dacă am ajunge la nivel guvernamental am fi norocoși. Singurii care să-si ocupă acum și de promovare au fost compozitorii. Dar, la ora actuală și ei sunt nemulțumiți de modul în care este privită și tratată muzica lor. La noi, se neagă cu un cinism incredibil tot ce vine de valoare națională. Eu nu zic să schimbăm scarsa valorilor, să zicem că la noi se compune cel mai bine. Dar, trebuie să recunoaștem că avem și compozitori buni. Si în fond, asta este muzica noastră. Cu asta

a devenit un compozitor consacrat e cale lungă.

Rep.: Ceea ce mă surprinde pe mine, ca telespectator, este faptul că publicul a votat pentru a treia oară un anumit compozitor. De aici, am tras niște concluzii psihoso-sociale și sociologice ale publicului nostru. Nu mai este vorba de un concurs de creație, ci de unul de identificare a 300 de persoane, să zicem, dintr-o sală care au aceeași vîrstă cu cel de pe scenă. Că există, un concurs, prin care i se dă sănătatea publicului să-si aleagă ce-i place, e minunat. Dar el ar trebui să fie unul dintre altele 50, să zicem, nu unicul. Culmea este că la Mamaia nu a existat un vot al publicului, care ar fi fost obligatoriu mai ales la secțiunea „compoziții din timpul anului“. Cum poate cineva să-și dea votul pentru o piesă la o primă audiție?

G.C.: Ai pus foarte bine problema. Eu nu mai particip la acest concurs, tocmai pentru că nu înțeleg foarte multe lucruri. Am avut o singură participare, cu piesa „Te rog, dominoară nu pleca“, care n-a cîștigat, deși eu o consider cea mai bună melodie a acestui an.

Rep.: Ești un om de competiție. Nu-ți place să pierzi?

G.C.: Cui îi place să piardă?

pentru că a fost îmbrăcat în... verde sau pentru că mie îmi place mai mult interpretul X, decit Y“.

Rep.: Si creația cade pe planul al treilea...

G.C.: Creația nici măcar nu există. Intră în discuție ca un fond muzical care ti-a făcut plăcere pentru că-l ai văzut pe cutare și cutare interpret. În fond, e bine că există și asta. Nu pot să ceri mai mult de la el, nici măcar ca lumea să înțeleagă adevărata lui valoare. Si dacă mă gîndesc bine, cred că problema nu pleacă de la existența concursului, că e unul sau că sunt 50, ci de la selecția materialelor prezentate. Dar această discuție n-am putută-o finalizat curind. Stagiaresc în creație pe care tu ai constatat-o ca promotor de muzică, iar eu ca vinzător de muzică, și generată de această conjunctură distrugătoare. Muzica nu este promovată cum se cuvîne, nici de radio, nici de televiziune, de nimene. Să-ți dau un exemplu. Am făcut un clip cu „Te rog, dominoară nu pleca“, la care am întărit în fel și fel de dificultăți. În televiziune pentru muzică nu se acordă spațiu pentru filmare, pentru montaj. Li se cere redactorilor să dea material, dar nu li se creează condiții. Bun,

(Continuare în pag. 9)

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

MOUNTAIN. Grup american cu rol important în istoria genului de care ne ocupăm. Făceau parte: Leslie West (chitară, vocal), Stevie Knight (keyboards), Felix Pappalardi (bas) și Corky Laing (tobe). Cei doi new-yorkezi West și Pappalardi au format grupul în 1968. Muzica lor a surprins prin forță la vremea aceea. După 4 ani, Pappalardi a plecat în timp ce West, Bruce și Laing au creat un nou grup. După două albume Jack Bruce a plecat și a revenit la Mountain pentru un L.P. în 1974, "Ava-

lanche". Albumul de debut, "Mountain Climbing" (1970) a avut un succes deosebit. Să nu uităm că trupa a fost prezentă și la Woodstock, desigur se află doar la a patra leșire în public. Alte titluri de reținut: "Nantucket Sleighride" (1971), "Flowers Of Evil" (1971), "The Road Goes On Forever" (1972), "Twin Peaks" (1975). Membrii grupului au avut cariere individuale deosebite. Pappalardi a fost ucis în 1978 de un oarecare Collins după ce se ocupase de grupul punk Dead Boys.

MOTT THE HOOPLE. S-au format la Hereford, în Anglia, în 1968. Primul vocalist, Stan Tippens a fost înlocuit cu Ian Hunter (născut la 3 iunie 1946). Colegii lui erau Mick Ralphs (chitară), Overend Peter Watts (bas), Verden Allen (keyboards), Dale "Buffin" Griffin (tobe). Numele inițial de Silence a devenit Mott The Hoople la sugestia DJ-ului Guy Stevens care cîntase romanul lui Willard Manus. Primul album, cel din 1969 era influențat de stilul The Band. Au urmat "Mad Shadows", "Wildlife" și "Brain Capers" (1971) și turnee lungi. David Bowie i-a descoperit în 1972 cind tocmai se certau între ei și le-a produs albumul "All The Young Dudes" (cu piesa titulară compusă de el). Locul 3 în top și noi perspective au urmat. O altă

piesă de top în 1974, cu "All The Way To Memphis". Ralphs a părăsit trupa pentru că nu i-a fost acceptată piesa "Can't Get Enough". A format Bad Company și a pătruns în topul american. Locul lui a fost luat de Luther Grosvernor de la Spooky Tooth, Mick Ronson din trupa lui Bowie s-a alăturat grupului la "Drive On 75" și "Shouting & Pointing" (1976). Hunter și Ronson n-au reușit să colaboreze prea multă vreme. În 1976 și-au încheiat activitatea. O vreme au cîntat ca Mott și apoi ca The British Lions dar muzica lor s-a pierdut în zgomotul produs de punk-erii anului 1977, care culmea, declarau că una dintre formațiile lor favorite era... Mott The Hoople.

Un album cu "Greatest Hits" a apărut anul trecut.

MOLLY HATCHET. Rock sudist născut la Jacksonville în 1971. Fondatorii, chitaristii Dave Hlubek și Steve Holland. Bassistul Banner Thomas a fost singurul colaborator constant în anii de început. Numele grupului provine din secolul 17, de la o prostituată din Salem. Multii îl consideră drept urmări ai celor de la Lynyrd Skynyrd. În 1983-86 vocalist era Danny Joe Brown, la bas a venit Riff West, și tobe Bruce Crump iar la chitară Duane Roland. Au cîntat în 1979 la Festivalul Reading unde

MSG

NELSON

MAGNUM

au repurtat un succes de răsunet. Albume: "Flirting With Disaster" (1979), "Beatin The Odds" (1980), "Take No Prisoners" (1981), "No Guts No Glory" (1983), "Double Trouble-Live" (1985).

Continuăm data viitoare cu M.S.G., Magnum, urmînd să treacem la litera N pe care am anticipat-o azi printre fotografie.

A. E.

Despre discuri cu ERIC CLAPTON

— Ai spus că ceea ce era mai bun la Buddy Guy să-a ajuns niciodată pe disc, că spiritul muzicii și libertatea aproape totală a blues-ului său nu poate fi transferată pe înregistrări. Crezi că acest lucru este valabil, și în cazul muzicii tale?

— Intr-o oarecare măsură, da. Cred că cele mai bune părți interpretative din muzica mea există în afara cîntecelor. Este ceva care există pe cont propriu. Să pentru a aduce acest „ceva” pe disc este foarte greu, pentru că atunci cînd înregistri devii mult prea studiat. Nu pot să-ti explic exact. Cred că atunci cînd sătăcătre trebuie să intră în studio, pur și simplu incetinesti ritmul. Adrenala-nă scade. Cînd am cîntat ultima dată cu Elton John, nu-mi amintesc exact, dar sunt sigur că am cîntat fantastic, pentru că nu eram inhibat și nu aveam o direcție prestabilită către care să mă îndrept. Să astă nu se poate transpună pe înregistrare, este imposibil.

— Te-ai gîndit să faci înregistrări live încercînd să captezi momentul că acesta?

— Nu, pentru că îmi place să cum se întimplă. Este foarte adevărat că se spune despre muzica din concert, că aceasta aparține sălii de concert și publicului din sală și trebuie să rămînă așa. Este cel mai bine.

— Atunci, crezi că procesul de înregistrare dăunează

calității muzicii?

— Nu. Cred numai că este un mod foarte deliberat de a face muzică. Foarte deliberat. Să oamenii care știu lucrul acesta, atunci cînd vin la un spectacol, se așteaptă să audă altceva. N-ăs putea să lucrez pornind de la premisa că înregistrările mele sunt identice cu performanțele mele live. N-ar merge, pentru mine, iar publicul meu ar fi foarte dezamăgit. Ei vin la concert sătăcătre să vadă ceea cea deosebit. Să cînd cumpără un disc ei știu la ce să se aștepte. Au fost necesari cîțiva ani pînă să înțeleagă acest lucru, dar acum cred că au înțeles. Să nu trebuie înțeles că înregistrările ar strica farmecul concertelor sau invers că nu-mai că ele reprezintă două entități diferențiate.

— La înregistrarea următorului album de blues vei încerca să menții un grad mare de spontaneitate, un sentiment mai pregnant de live?

— Nu, pentru că acesta ar fi făcut deliberat. Spontaneitatea va interveni în pasajele de chitară. Dar apoi va trebui să aleg dintr-oarecare să schimbă nimeni. Dar în studio, dacă nu-ți place încercă altceva. Astăzi trebă în studio. Ai tot timpul să

te gîndești și să alegi.

— Cîntă mulți live în studio, sau înregistrezi tot?

— De obicei înregistrez tot pentru a avea de unde alege mai tîrziu.

— Vocea o înregistrezi

odată cu partea de chitară?

— Depinde de complexitatea piesei. Dacă partitura de chitară e mai complicată, atunci cînt în gînd și trag partea de voce mai tîrziu. Pentru că dacă cînt și cu vocea și cu chitară în același timp, partea de voce îmi poate distraje atenția de la partitura instrumentală. Trebuie să fiu atent ca partea de ritmică să lasă bine pentru ca piesă să sună solid.

— Spune-mi cîteva planuri concrete pentru albumul de blues.

— Nu cred că ar fi intelijit să spun că știu, la modul concret, despre ce va fi vorba, pentru că nu știu cînd și cum va fi gata. Dar după succesul cu "Hard Times", cred că linia va fi cam aceeași. Ideal ar fi un concept de big-band cu o secție puternică de suflători. Să cred că se va încadra în genul Bobby Bland-Little Junior. „Farther On Up The Road” este în genul acesta. Același stil de înregistrare, stilul Texas blues-band, va fi pe o față a albumului, iar pe cealaltă față aș vrea să abordez stilul Chicago. Dar este încă prea devreme să mă

pronunț.

— Cum îți selectezi noile cîntece?

— Va fi o muzică într-un spirit de blues clasic. Eu cînt mai mult în stilul Otis Red-

ding, astă înseamnă pentru mine blues.

Traducere și adaptare după revista „MUSICIAN” ANCA LUPES

răspindem dacă suntem în stare

IOAN CHIOREANU (Tg. Mureș). Oferta este generoasă și mă voi strădui să-o onorez. Vei primi săptămânal P.R. & S. și astăzi nu pentru că mi-ai promis publicitate la Studioul Teatral Tg. Mureș. Dacă doresc să colaborezi, ești bine venit! De exemplu o relatare despre structura emisiunilor muzicale și modul în care sunt ele receptate de ascultători. Vom publica periodic programele voastre pe ore, așa cum am proscris să cu alte posturi independente sau locale.

LILIANA BADEA (București). Mă stimulează faptul că citesc "Tara" din... cauza mea. Sugestiile tale privind o emisiune de 3-4 ore la televiziune cu și despre muzică pot părea de domeniu S.F. pentru cei de acolo. N-ai văzut ce a înțeles G. Mihăiță că ar avea nevoie adolescentilor? Ar fi bine să-i scrii lui pentru că are "intrare" pe tot (firește în numele celor tineri!). Părerea mea este să ne mulțumim cu programele radioului, mult mai recepțiv, mai primitor și mai ieftin! Vacanța "Metronom"-ului este într-adevăr lungă și cred că va mai dura. În esență, această publicație îl ține locul, având în vedere că realizatorii sunt exact aceșii. Numele de "Metronom" a suferit o serie de accidente (ca să-i zic elegant), fiind folosit încă de la începutul său. Atunci se circula mai greu dar cine avea "mierobul" obține-

unde se ascund tehnoredactorii, ziariștii de talent. Si dacă ești și tu fiu de țaran, ai toate sansete să ajungi pe culmile presei muzicale. Am înțeles că este o condiție esențială. Cind realizzezi nr. 2 poate treci pe la noi să-l multipliem. Felicitări pentru debut. MIRCEA LUCIAN HODĂRNU (Mediaș). Mesajul tău a ajuns la Alexandru Andries și-i mulțumește. Melodia pe care o cereai este a lui Ben E. King. "Dedicăția pentru soția ta, Dorina consideră că

frumoasă. Rolul rubricii "Intermediem..." începe să se simtă ANDREI SUT (Baia Mare). Tîzule, cehia cu prețul informației de ieri și de azi este mai mult decât justă. Cine a vrut să reproducă textul tău, dar ideile vor deveni subiect cert pentru dezbatere viitoare. Au fost topuri la "Săptămâna", la "Cronica", la "Tribuna", articole la "Viața studențească" și. Atunci se circula mai greu dar cine avea "mierobul" obține-

DIRE STRAITS

CALLING ELVIS

Refrain : Calling Elvis is anybody home.
Calling Elvis I'm here all alone
Did he leave the building
Or can he come to the phone
Calling Elvis I'm here all alone
Well tell him I was calling
Just to wish him well
Let me leave my number
Heartbreak hotel
Oh love me tender baby
Don't be cruel
Return to sender
Treat me like a fool
Refrain :
Why don't you go get him
I'm his biggest fan
You gotta tell him
He's still the man
Long distance baby
So far from home
Don't you think maybe
You could put him on
Well tell him I was calling
Just to wish him well
Let me leave my number
Heartbreak hotel
Oh love me tender baby
Don't be cruel
Return to sender
Treat me like a fool
Refrain :

o facem de azi încolo 4 ediții, ca să ne iertă înțirizarea. Acum am cîtit scrisoarea. Astăzi, GABRIELA TANASE (Constanța). Nu mă mir că nici la Constanță nu ajungem... constant, dar cred că voi găsi soluții. Interviu cu Oana Sirbu am realizat "live", deocamdată. Faptul că ai reușit prin P.R. & S. să îți legătușe cu FAN CLUB OANA SIRBU mă bucură nespus împreună cu Ionuț Lupșor din Delinești sper să fie cea mai

nea știrea dorite. „Europa liberă” există, mai erau și alte posturi pe care le asculta fanii de muzică. Deci argumentul că nu s-au putut umple golurile culturale cade. Aștept să dezvoltă subiectul. FLORIN BALĂNESCU (Iași). Am primit materialul. Deocamdată nu-l pot publica dintr-un motiv simplu: subiectul Phoenix, sub forma interviurilor, a fost intens abordat în revistă. Faptul

că îl ia integritatea textului îl înțeleg, dar în acest caz mai stăm puțin. Mă gîndesc la un număr special cel cu nr. 50 și dacă n-ai nimic împotriva să intră acolo. Merge? GABRIEL ISTRATE (Sighet). Propui să preluăm o emisiune de o oră și ceva de la B.B.C. Este frumos că cei de acolo (secția

română) realizează o rubrică sugerată de tine, dar normal ar fi să ne-o ofere nu să-o înregistram noi pur și simplu, cum ne sfătuiesc. Ar fi ilegal. Roagă-i să ne facă acest cadou și-l vom introduce în „V.N.D.” cu mare placere.

ANDREI PARTOS

Confirmăm de primire

GAE RADU (Craiova), BANU SOTIR CLAUDIU (Sinaia), TOMĂ BOGDAN (Borsa, Maramureș), BLUE EYES (București), MANIU CĂTALIN (Alba Iulia), BURUZAN LUCIAN (Timișoara), SERBAN ANCA (Constanța), DORU LAZA (Budureasa, Bihor), LASLAU DANIELA (Brăila), CLAUDIU SEDER (Hunedoara), BĂLTATU DAN (Iași), PRICOP CRISTINA (Piatra-Neamț), CONSTANTINESCU VERONICA (Timișoara), CAMELIA STANCIU (București), MARIN DRAGOȘ LIVIU (Tîrgoviște), GURUIA MIHAELA (loc. Palazu Mare, Constanța), R. VLAIU (Miercurea-Ciuc), NICULINA GEACA (com. Găneasa, Olt), WAGMANN RONALD (Timișoara), DRAGOȘ DIACONU (Boloșani), PAUL CLAPA (Vaslui), GROSU IOANA LAURA (București), MARE CLAUDIA (București), MARIUS CHRIS-

O. D.

INTERMEDIEM PRIETENII

CRISTIAN CIORCILĂ (str. Cornișa Bistriței nr. 1, bl. 1, ap. 32, Bacău): „Am 18 ani. Sunt un adevarat fan al formației Metallica. Aș dori să obțin texte din repertoriul acestor formații.” DANUT CHIRIAC (str. Brăilei micro 18, bl. E 6, sc. 1, ap. 14, Galați 6200): „Am 18 ani și următoarele pași: 1. Muzica ușoară — Angela Similea, Tina Turner, Sandra, Savoy, Barbra Streisand, 2. Teatru — Leopoldina Bălănești, Stefan Jordache, Tamara Buciuceanu, 3. Film — Jane Fonda, Harrison Ford, Liz Taylor, Florin Piersic. 4. Sport — patinajul artistic și parașutismul. Aș dori să obțin poze alb-negru și color, postere, vederi, interviuri publicate în ziar, reviste, almanahuri, discuiri cu Angela Similea.” MADY TOMUȘCA (str. Ana Ipătescu nr. 17, Craiova, jud. Dolj, cod 1100): „Îmi place muzica rock, însă nu știu dacă mă pot numi o adevarată rockeră. Preferințele mele muzicale sunt: Skid Row, Scorpions, AC/DC, Alice Cooper. Aș dori să cumpăr L.P.-ul „The Razor's Edge.” TIBI VARDAY, zis FOX sau Vuipu (str. Oituz 99/41, Baia Mare, jud. Maramureș, cod 4800): „Am înălțat 19 ani pe 22 septembrie. Sunt blond, cu părul creț, ochi albiștri. Ce să mai lungim vorba, semăn destul de bine cu solistul vocal al formației Europe. Am mulți prieteni rockeri, dar doar în Baia Mare și Budapesta. Mi-ai dori să-mi fac prietenii în toată țara. Formațiile mele preferate sunt: AC/DC, Metallica, Scorpions, Megadeth, Iron Maiden, Sepultura, Kreator, Moby Dick. Deviza mea este: Heavy metal, zgornot infern total sau „killing is my business and business is good...”. OANA NEGUT (str. Mircea cel Bătrân nr. 172, bl. MD 11, sc. B, ap. 27, Constanța/8700): „Îmi place foarte mult formațile Obituary, Megadeth, Slayer. Desigur că ascult și alte formații, dar acestea sunt preferate. Îi rog pe cei care iubesc, gustă și se hrănesc cu death, thrash și alte ‘bunătăți’ să-mi scrie.”

O. D.

La închiderea unui turneu, Monsters Of Rock, un meci de fotbal cu LARS ULRICH, RITCHIE BLACKMORE, IAN PAICE, RUDOLF SCHENKER, STEVE HARRIS și

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Pină în India... din nou America...

Luni, 16 august, înainte de a pleca spre Toronto, băieții au fost vizitați la hotelul Warwick de formația „The Exciters”, „The Ronettes” și din nou de Bob Dylan. În zilele următoare au avut loc spectacole, într-o succesiune rapidă, la Atlanta, Houston, Chicago și Minneapolis. Pină cînd nu au ajuns în California, unde au susținut două concerte la Hollywood Bowl și unul la San Diego, nu au avut pauză, dar după aceasta au urmat 6 zile de repaus, Brian aranjase închirierea unei case mari în Beverly Hills, în cartierul Benedict Canyon. În seara vreme s-a aflat adresa, casa devenind o Mecca pentru sute de fani care blocau cu mașinile traficul pe Sunset Boulevard. Uriașa casă în stil spaniol era construită direct în munte, iar piscina parea că are o lătură deasupra orașului de jos. Amenințarea cu moartea nu i-a putut opri pe fanii fanatici să escaladeze stîncă și o echipă a poliției a fost însărcinată să păzească reședința și pe Beatles-i. Cei mai extravagani suporterii au închiriat pur și simplu elicoptere pentru a survola casa și să-i putea fotografia pe băieții care făceau plajă în grădina din spatele caselor.

În loc să facă ei vizite — o imposibilitate din pricina multitudinii fanilor — li se faceau lor vizite mai tot timpul. Eleanor Brown, care jucașe în „Help!”, s-a oprit să petreacă cîteva ore cu John. Mai tîrziu au sosit cîțiva membri din trupa folk-rock „The Byrds”, iar după aceea actorul Peter Fonda, asațat și el și Jaguarul său de fani.

Peter Fonda povestea într-o relatără pentru revista „Rolling Stone”. Am reușit în final să-mi croiesc drumul printre puști și oamenii de pază, Paul și George se aflau pe pajistea din spate, sub o umbrelă, într-o comică încercare de intimitate, din moment ce elicopterele survolau zona. Nu mult-după aceea toți, inclusiv Byrds, am inceput să „călătorim”, toată noaptea și aproape întreaga zi următoare, sfîrșind în baie unde ne vomân și sufleți din noi.

Am avut și privilegiul de a-i auzi cîntind pe cei patru, exersind și făcînd proiecție pentru ce

vîlău să compună. Erau atât de entuziaști și amuzanți! John era cel mai amuzant; mi-a plăcut mult să-l ascult și nu era nimic pretențios, nimic convențional în felul său de a se comporta. Se muta dintr-un loc în altul, emanind versuri și meditând — o minte surprinzătoare. Vorbea mult, dar totul părea atît de personal.

Era o atmosferă palpitantă, pentru că tot mai descopeream fete ascunse pe sub mese și alte chești din astea.

Ceva mai tîrziu întregul grup s-a adăpostit într-o ușă cădă de baie, care le asigură securitatea. Fonda insistă asupra unei operații pe care o suferise și în timpul căreia era cît pe-aci să moară. Continuase să dea detalii morbi de spre starea sa de atunci, pînă cînd John a izbucnit, nemaiputind suporta. Asculta, maestre, termină o dată cu timpenile astea! Întimplarea s-a materializat, într-o compozitie ulterioară a lui John, „She Said She Said” care suna (ca text) astfel:

HEY, JUDE!

Lennon & McCartney

Hey Jude, don't make it bad
Take a sad song and make it better
Remember to let her into your heart
Then you can start to make it better
Hey Jude, don't be afraid
You were made to go out and get her
The minute you let her under your skin
Then you begin to make it better

And any time you feel the pain
Hey Jude, refrain, don't carry the world up on your shoulders
For well you know that it's a fool who plays it cool
By making his world a little colder
Da da da da da da da

Hey Jude, don't let me down
You have found her now go and get her
Remember to let her into your heart
Then you can start to make it better

So let it out and let it in
Hey Jude, begin, you're waiting for someone to perform with
And don't you know that it's just you
Hey Jude, you'll do
The movement you need is on your shoulder
Na na na na na na na yeh

Hey Jude, don't make it bad
Take a sad song and make it better
Remember to let her under your skin
Then you'll begin to make it better, better, better,
Better, better oh
Yeh yeh yeh yeh yeh yeh da da da da da da

Hey Jude da da da da da de da
Hey Jude

„Ea spunea, stiu cum e să fi mort, stiu cum e să fi viu, e să fi trist / Si mă face să mă simt ca și cind nu măs fi născut”

Cind si-au dat seama că nu mincaseră nimic toată ziua, au încercat să incoprescă ceva în bucătărie, dar John nu reusea să folosească furculita și cutitul și să opreasca mincarea să „danseză” în farfurie, așa că toată mincarea a aterizat pe covor.

Experiența cu LSD a marcat începutul unei noi ere în istoria Beatles-ilor. Impactul cu prima „călătorie” provocată de LSD nu a fost vizibil în primele luni, dar în scurt timp s-a manifestat pregnant în muzica și modul lor de a gîndi.

De la sosirea în Los Angeles, membri ai comunătății cinematografice intercaseră prin multe demersuri să îi contacteze pe cei veniți de la Londra. Lista de personalități care voiau să îi întâlnescă sau să îi invite era impresionantă pentru oricine, mai puțin pentru Beatles, care nu manifestau nici un fel de interes față de întîlnirile cu acele „plăcătisoare” stele ale cinematografiei.

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

(va urma)

MICHAEL JACKSON

Motown debitase cel mai delicios produs de larg consum din istoria sa, aducindu-l în fruntea cifrelor de afaceri ale show business-ului american, comportindu-se ca și cum acesta nu ar fi fost sortit unei vieți lungi.

Culmea spectacolului: apariția unui album „Greatset Hits” urmat de un nou turneu de 50 de concerte (de la New York pînă în Hawaii).

Pe drum, vigilenta Motown va mai scădea în intensitate. De la o cameră de hotel la alta, între un aeroport și altul, frații vor sfîrși prin a ceda instențelor zâmbitorilor.

Astfel, Jackie va reuși să se adreseze unui reporter stupefătit: „Poate că pentru cariera noastră este puțin important, dar noi nu avem nici un fel de viață particulară...”

Tito lăsa impresia unui martir de studio: „Repetăm aceste bucate de zeci de ori, poate de sute de ori... Este un adevarat chin...” De astfel Tito va fi primul dintre frații Jackson care se va căsători. În acest an se va însura cu Dolores Mattens, zisă Dee-Dee. Oare era un mijloc de a părăsi mediul familial?

Gordy, care știa și intelegea totul remarcase că sufletul Jacksonilor nu mai dădea totul în studio.

Rapoartele producătorilor Motown devineau alarmante. Hal Davis, autor — compozitor

— interpret „celebru pentru munca sa alături de micul Stevie Wonder sau Thelma Houston” s-a văzut pus în situația dificilă de a prelua redutabilită sarcina de producție pentru J-5.

„La început, își amintește el, nu prea ne-am înțelești. Poate din cauza ochelarilor mei de soare. Da, purtăm mereu ochelari de soare și ei pretextau că nu îmi văd ochii. Cred că treaba asta îl deranja. Apoi au început să îmi facă

farse...”

„Intr-o zi m-am dus la toaletă și cind am revenit, în mod cu totul neobișnuit, erau toți în studio. Am spus: „Gata băieți continuă...” și mi-am reluat locul pe scaun. Am sărit în sus ca ars. Imi pusese rău pieoneze pe scaun. Michael se sufoca efectiv de ris! În acea vreme acești puști m-au făcut să sufăr un adevarat martiriu!”

Gordy avea însă o armă secretă pentru a-i calma pe tinerii acești neastimpărați. Decise să facă turul lumii cu Jackson 5. Din Japonia pînă în Marea Britanie trecind prin Europa și Australia.

O asemenea încercare nu aducea decât avantaje. În Japonia frații Jackson vor apărea pe afișe în kimono. Bună publicitate exotica pentru Motown!

In Australia mare scandal! Jacksonii se vor plinge amără de absență televiziunii color în camerele de hotel. În interviurile din presă engleză vor face o descriere apocaliptică a „săracei Australie, tară

subdezvoltată”. Devenit filozof, după atîta călătorie, Marlon se destăinuie: „Am făcut înconjul lumii și pot spune că în S.U.A. avem mare noroc că avem tot ceea ce avem”. În același interviu el consideră că evenimentul cel mai important al acestor ultimi 10 ani va fi concertul pe care îl vor da la Glasgow în fața majestății sale, regina Angliei.

Intervievat de jurnalistii englezi, Michael va face senzație declarind: „Sunt foarte mulțumit că sunt aici în Marea Britanie, patria lui Bonaparte!”

Marea parte a concertelor din Anglia au fost deschise de prestația onorabilă a unui tinăr pianist debutant — simpaticul Elton John — dar Jackson 5 erau starurile totale. La Liverpool, cîte 5 frați ce dețineau deja titlul de „cel mai tinăr grup ce a cîntat vreodată în fața familiei regale britanice” vor spulbera recordurile de asistență stabilite de... Beatles!

La Olympia din Paris show-

wul a fost complet. Gilles Petard ce se îngrijea în acea vreme de destinele Motown în Franța, își aduce amintirea vizită J-5 la Paris:

„Există dîja o mare diferență între Michael și frații săi. Cei mari erau volubili, surizați, extaziindu-se din orice... Michael era rezervat, tacăt observind totul cu atenție din colțul său...nu scocea o vorbă...”

La întoarcerea din primul lor turneu mondial, frații mai mari, Jackie, Tito și Jermaine, vor primi superbe masini sport. De altfel, acești flirtau mai demult cu fetele producătorilor Motown numite „Motown babies”. Adesea, Jacksonii cei mari sprîneau după-amiază gardurile Beverly Hills High, școală unde studiau copiii și mai ales copile grangurilor de la Hollywood. Jackie o va cunoaște astfel pe viitoarea sa soție, Enid. Jermaine? Nonagintăsprînjinit de Lamborghini său roșu, o așteaptă pe Hazel, fiica iubită a lui Gordy. Tito? El se învîrte prin oraș în costum de gangster italian.

In timp ce frații săi mai mari profită din plin de aura tinerei lor celebrități, Michael regăsește... studiourile. De fapt în afara turneelor, nici unul din frații nu prea dorează să fie văzut în compania lui Michael. Acesta din urmă, cînic, povesteste anii mai tîrziu într-un interviu din „Rolling Stone”:

„Cind J-5 înregistra în studioul A, al companiei Motown, nu puneam nici un fel de întrebare, ascultam și observam. Eram ca o umbră în noapte. Supravegheam tot. Nu puteau să-mi ascundă nimic”.

Gordy avea în sfîrșit mină liberă. Familia se calmase. Putea deci să-l lanseze pe Michael Jackson, Solo.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

SAN BODY ROCK '91

sau lecție de organizare la Arad

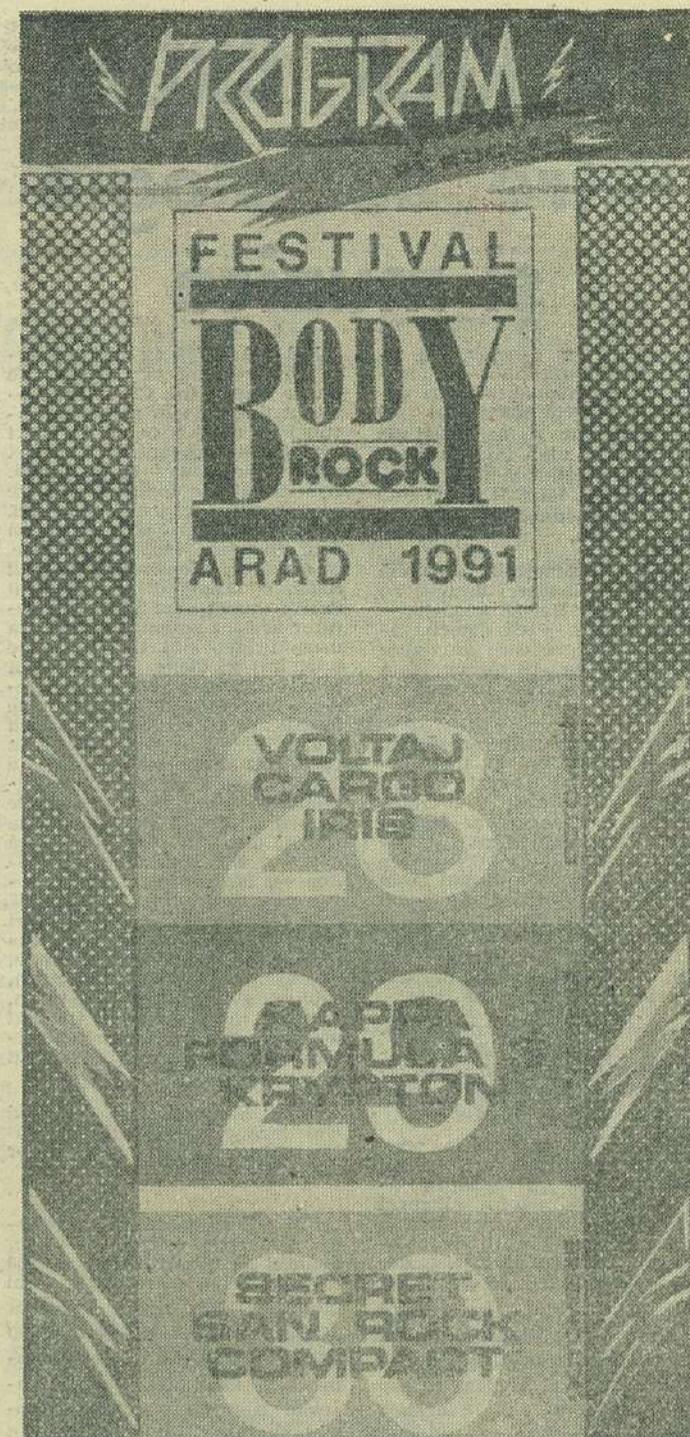
Mare păcat că Aradul este atât de departe pentru că merită să fiți acolo, toti cei care cred că în rock-ul românesc. În plus, oricare organizator de spectacole din lără ar fi trebuit să-și ia noțile despre cum trebuie respectați artiștii, invitații, publicul. Absența Televiziunii de la această lecție deschisă nu mă miră, având în vedere predilecția instituției către alte genuri.

Efortul finanțar și organizatoric al lui Mircea Santău și al firmei sale SAN BOUTIQUE,

este cu atit mai remarcabil că avanțajele bănești sunt excluse iar reușita fără nici o exagerare a fost deplină. Ce a lipsit? Publicul arădean pe care-l stim mai pris de mișcarea rock-ului venit în numărul pe care-l anticipam. Cei prezenti (în ultima seară aproape 3.000) au fost entuziaști, primitori și chiar întreagători cind nu le-a plăcut ceva. Se poate și rock cu diverse orientări, fără obiecte zburind spre scenă! Echipa de ordine îmbrăcată în salopete moderne cu emblema firmei a menținut distanța de 5 metri pînă la scenă.

Întrare nu scăpa nici un obiect contondent sau sticla. Două standuri oferă răcoritoare, dulciuri, casete, discuri, fotografii, postere. Presa și televiziunea locală n-au lipsit. Nici anumite organisme religioase, care dezaproba vînătoarea rock-ului. La intrare se aflau cîțiva tineri care oferă pagini plăcuțe colorate prin care atrăgeau atenția asupra „răului care zace” în acastă muzică. Nimenei nu-i ajută pe tineri să se simtă bine, nimenei nu-i face griji reale despre soarta acestor muzici dar s-au și găsit organizării potrivnice (subiectul va trebui dezbatut, altfel riscăm să fim pedepsiți fără să stim de ce!). Revenind la cele trei seri de concert să subliniem și sunetul, deje de competiție, cel asigurat de MIGAS REAL COMPACT, precum și luminile. Scena construită de gazde miș-a părut cea mai funcțională (dar și estetică) dintre cele văzute pînă acum în lără. Ordinea intrărilor s-a stabilit și s-a publicat într-un program de sală cum n-au avut nici „București '91” nici „Mamaia '91”!

In prima seară (de la 18.30 după imnul creat de Sanrock) au urcat pe scenă Voltag, consecvență stilului care i-a consacrat, fără noutăți dar anunțând pregătirile pentru un L.P. Cargo din Timisoara s-au intilnit la Arad, după ce fiecare a revenit de pe „trasee europene”. La tobe a apărut Octavian Pilan. Si în cazul lor, multe melodii înregistrate încă din urmă cum mi-a declarat Dinel Toltea, cu sanse pentru lunile mai-îunie de a avea primul disc. Cristi Minculescu a fost într-o formă rară, stimulat de sunetul bun și de primirea publicului. Iris a sunat cum nu i-am mai auzit de mult! Numeroasele turnee în lără, reușita din Italia au adus un aer proaspăt în trupă, poftă de cintă. Seara două a debutat cu clujenii de la Kappa, cu un Sandy Deac tot mai bun, mai complex, a cărui voce a surprins plăcut. Păcat că trupa nu-si păstrează compoziția. Primiti cu înțirea de public (orientat evident spre hard & heavy) cel de la Kappa au cucerit cu recitalul lor modern, rafinat, echilibrat. Mihai Pecoroschi și Formula 5 (la care s-au alăturat și cele două vocaliste, Claudiu Dumitru și Gabriela Moraru) au trecut cu bine „examenul”. Finalul a aparținut bucureștenilor de la Krypton, primiti cu entuziasm deși n-au mai fost la Arad, semn că difuzările R.T.V. conțează (și că ar trebui menținută constant). A fost poate cea mai înclinație repriză. Să retin și cele două nume noi din grup, Răzvan Fișiu la keyboards și Răzvan Lupu (tobe). Seara a treia, cu record de participare, a debutat cu o mică întîrziere din cauza emoțiilor, oboseli. Totuși spectatorii au primit cu eleganță și înțelegere fetele de la Secret. Adriana Buciu a trecut la toba și claviaturi. Cristina Puia la chitară, Mirela Păun chitară și vocal, Angela Vulpeșcu la bas și nou-venita, Maia Florea (Chișinău) este solistă vocală. N-a fost ziua lor cea mai bună dar au plăcut pentru că au cintă, cu suflet și au încheiat cu un hit al „co-

KRYPTON (GABI NICOLAU, „GURIȚĂ”)

SANROCK

CARGO

IRIS

lui, publicul a realizat un clasament al preferințelor pentru aceste 3 seri, Iată-1: 1. Krypton 393 puncte, 2. Iris 354 pct., 3. Cargo 250 pct., 4. Compact 228 pct., 5. Voltag 130 pct., 6. Sanrock 117 pct., 7. Secret 37 pct., 8. Kappa 36 pct., 9. M. Pecoroschi și Formula 5 — 11 pct. S-au erut primele 3 și s-a punctat cu 3 pct. locul 1. Cele mai multe prezențe pe primul loc au avut cel de la Iris. Krypton a acumulat cu locurile 2 și 3 puncte prețioase. Am primit 260 de biletele din sală.

In numărul viitor voi reveni la cîteva aspecte precum și la felul în care am ajuns acasă.

Până atunci FELICITĂRI FARĂ REZERVE GAZDELOR și „La Mulți Ani” (asa cum au cintă cel prezent la finalul galei) nouii născut „FESTIVALUL (SAN)BODY ROCK” de ARAD!

P.S. Așa cum au spus-o toți cei chestionati, au fost primele 3 zile fără griji și supărări din agitata istorie a rock-ului nostru!

La rugămintea prezentatoru-

Fotografii de GAGYI — PÁLFY LASZLO

ANDREI P.

PATRICK BRUEL

Într-o sociologie și muzică

Toateau se găsește cîte cîteva care, din rațiuni neconoscute, prin personalitatea sa artistică, prin temperamental și caracterul său, să se constituie în simbol al unei întregi generații. Neindoielnic și fără putință de tăgădu, Patrick Bruel este o astfel de imagine ideală și semnificativă.

Rep.: O generație înseamnă un ciclu de douăzeci de ani. Tu ai 30 de ani. Hai să spunem — putem, oare? — că datorită acestei vîrste cei care au zece ani în plus sau în minus față de tine se regăsesc în ceea ce este...

Patrick Bruel: Sincer să fiu, nu știu ce legătură au toate acestea cu vîrstă. Eu aș zî e, mai degrabă, că rolurile sau cîntecile sunt acelea care ar facilita o anumita identificare. Poate chiar și faptul că activitatea mea, profesiunea mea îmi dau posibilitatea să exprim o gamă largă de subiecte, deci pînă și din acelea considerate serioase, grave, și mulți se regăsesc în ceea ce eu pot, spre norocul meu, să exteriorizez, să spun.

Rep.: Te gîndești, de exemplu, că această generație n-a avut șansa și ocazia să-și exprime punctul de vedere în legătură cu războiul din Golf?

P.B.: Adevarata istorie, pentru a-și face cunoscut sensul, are nevoie de un recul. În aceste vremuri, acum, singurul lucru care trebule exprimat este poziția de om cîștig, de celătan, de fiu sau părinte, dar care să albă o anume relație cu conștiința proprie, cu sufletul fiecăruia. Nu poți să fii om, nu te poți concepe ca o ființă civilizată, conștientă de ceea ce are omul mai nobil, și în același timp să fii indiferent la viitorul omenirii.

Rep.: Nu cumva generația ta a aderat la valori satelite, precum aceea regrupărilor antirăsiste, din lipsa unei reale miseri filozofice?

P.B.: Anii '80 au fost ani fără valoare. Anii ai formei. Se uitase conținutul. Cînd ți-ai petrecut tinerețea în acești ani, atunci ai motive ca să te simți inundat de disperare în raport cu cei dinaintea ta ca vîrstă. Ești blocat din toate părțile. Pe plan economic, social, cultural. Cînd la orizont se profilează doar imagini însăși întătoare, ca somajul, integrismul, spectrul Sidei, o, atunci e umplut. Mai mult: atunci cînd îndărât tuturor acestor amenințări care, la urma urmei, sunt trăsături ale unei întregi etape a istoriei (nu prea există exemple de prospetime sau fericiri durabile) se însoțează, se conștientizează un vid în gîndire... Anii '80 s-au constituit într-o glorificare a „nimicului”, a „efemerului”. Publicitatea s-a folosit de vorbe pentru a le goli de fond, de sens. Cum să poți gîndi fără cuvinte. Ele sunt suportul ideilor —, iar acestea iată-le, deformate, secătuite, ajunsese să doar să te invite la cumpărături sau să incerce a-ți atrage atenția asupra unor locuri comune, alterate. Toti erau strălucitori, sublimi, geniali; astă dîna puțin, fiindcă în momentul imediat următor apăreau alții, strălucitori, sublimi, geniali, la rîndul lor.

Rep.: Toate acestea nu mai sunt decît o amintire de coșmar. Ne aflăm la începutul anilor '90...

P.B.: E adevarat. Și o întreagă generație, o dată cu mine, a putut să constate că anii '80 s-au încheiat, intr-adevăr, în ianuarie '90. Atunci a apărut „Cercul poeților dispăruti”. O istorie, o filozofie a vieții complexe și exaltante. Succesul acestui film nu s-a datorat numai frumuseții sale ieșite din comun, ci înseși ideilor pe care le vehicula. Atunci a fost momentul în care am înțeles că „nimicul”, „puștiul” murise, cel puțin pentru un timp.

Rep.: Da, dar totuși anii '80

sunt aceia care ți-ai marcat debutul, ba chiar și reușita.

P.B.: Da, exact, s-ar spune: pentru că „am prins trenul”! — cum sună textul unuia din interelele mele. Dar sint de-a dreptul fericit că am scăpat de acești ani '80. Închipuie-ți un adolescent care, în 1980, avea 15 ani; acum el are 25. De-a lungul a zece ani, poate cei mai importanți din viața lui — ce i-a propus, oare, ca imagine a reușitei: să devină un „golden boy”, un „yuppie”. Poate probă cineva să astă ar avea ceva împătit? Cine ar dori să devină un „golden boy”? Este doar interesul celor care fac marketing publicitar și politic, — să schimbeze ființa umană, să o immobilizeze într-o postură fixă, încapătă, impersonală, pe care o pseudo-știință ce crede că o poate cuprinde și explica să o manipuleze mai ușor. O nu, dar toate asta se infundă. Si ca să nu cred că cineva că nu știu ce vorbesc: priviți povestea lui Donald Trump! Chiar dacă el este un adevarat personaj de roman sau de film (cea ce mi face foarte simpatic!) — e important să se observe că valorile pe care și-a clădit succesul n-au

rezistat, nici nu puteau să reziste.

Rep.: Te numești cumva printre cei care disprețuiesc banii?

P.B.: Nici vorbă. Nu trebuie să facă anti-apologia banilor sau

P.B.: Eu nu am vreun semn exterior de bogăție. Decit, poate, mașina. Modestă. Vedetă și cum mă îmbrac. Toate asta n-au nici o importanță pentru mine. Singurul lucru care mă tentă ar fi să zic, o căsuță la teră. Deoarece amădă merg în

a puterii. Lucrul ăsta e la fel de stupid ca și acela că ai putea trăi doar pentru asta. Dar dacă tocmai generația noastră este aceea a nuanțelor, a nuanțării?

Dar dacă tocmai asta e ceea ce noi propunem, azi? Să nuanțăm judecățile! E tocmai ce ne propun învățări filozofii. Să nuanțăm... Să ne indoim... Indoiala este o feri ire, un noroc: ea te ajută, să avanzezi.

Rep.: Să revenim la bani. Ciștiți destul...

P.B.: Da. Cînd am venit cu mama din Algeria, în 1962, a fost greu — indeosebi pentru că. Atunci am învățat să prețuiesc banii. Și mai ales modul de a-i ciștiiga. Cunosc dependența pe care îl-o dă lipsa lor. A avea bani (nu spun „a fi năucitor de bogat”), astă înseamnă înainte de toate să fii independent.

Rep.: În afară de independență, ce-ți mai oferă banii, ce alte dorințe poți să-ți împliniște?

week-end la prietenii, dar mi se place ca prietenii mei să vină, el, la mine.

Rep.: Ceea ce spui este că o intrare în vîrstă adulă.

P.B.: De cîte ori mi se ia un interviu și vine vorba despre vizitorul meu, am temere o să fiu întrebăt ce voi face cînd voi fi mare.

Rep.: Și ce vei face atunci?

P.B.: Voi dori să fiu mare cînd voi fi bătrîn.

Rep.: Te temi să depinz. Dar dragoste și o formă de dependență. Cum o concepi?

P.B.: În nici un caz ca pe o formă de dependență. Finalul unui poem de Eluard spune, în cuvinte mult mai frumoase, ceea ce gîndesc eu despre dragoste: „Nu am nimic de ciștiat / Te iubesc prea mult pentru a pierde / Nu mă mai joc / Doar te iubesc”...

Traducere și adaptare
NEGUȚA-LIA COTIU

POVESTE FOLK (II)

Si ca să ne dăm mai bine scamea, cum istoria se face din cioburi cit mai adevarăte, să-i lăsăm să-și depene amintirile pe cei care au trăit și au fost incepătorii muzicii FOLK...

MIRCEA FLORIAN : «La

Liceul Mihai Eminescu din Satu Mare, liceu cu un sistem educational austriac care mi-a prins foarte bine mai târziu, am incopit o formație, „Sburătorii”, sub influența rockului și o să ridești, a lui „Los Paraguaios”, dar cintam și piesele noastre, era la modă să fi „autor total”.

Abia în 1967, intrând la cibernetica am luat contact cu grupurile noastre, cu alți tineri ce cintau la chitară la Student Club. I-am urmărit pe Misu Munteanu și Andrei Giuroiu în festivalul „A” din '69 dar eu doream altceva.

Eram pregătit, de la 12 ani scriam versuri proprii și cintam la chitară, pian și saxofon. Aveam modele destul de (Dylan, Donovan) dar la 18 ani cintam

„Paralele intersectate” cu ritmica de dans popular oseneșc, cu ritmuri aksase, „schioape”, complexe. Sub influența folclorului anglo-saxon căutam un drum sore universalitate și pentru folclorul nostru. În poezia și muzica populară era mult din suflul nostru, dar dacă n-ar fi fost și „altceva”, am fi intrat în muzica populară. Acești „altceva” era problematica socială momentului care determină un folclor nou, muzica folk, astă cum în alte vremi, alte teme (haiducia, cătănia) au intrat în folclorul pe care l-am moștenit. A mai fost în anii '71-'73 chiar dacă venind din S.U.A. și Anglia, o influență a culturilor religioase indiene (tot folclor, dacă vreti), idei și gesturi pe care le-am trăit spiritualizate în muzică altării de Dorin Liviu Zaharia. Si el a porât de la „Cantic de haiduc”, și a ajuns la „Karma-caligula” (cu Olympic '68) și apoi cu Ceata (noastră) Melopoică, la oprirea spectacolului susținut în Gala Primăverii baladelor, după primele două piese, spectacol continuat într-o sală de la Drept, totă noaptea, cu anchetarea noastră ca la Miliție, de către conducerea Centrului Universitar și alte oficialități. Dar, revenind la incepători, astă „mișcătoare” cum au fost ele, cred că festivalul din „303” a fost

punctul nodal de aici începîndă miscrearea folk, momentul în care devenim conștienți că existăm ca gen, oricât de diverse ar fi drumurile noastre...

NICU VLADIMIR : «În scola, încă de la primăvara apoi la liceul de arte plastice, cintam cîntă, printre care și Sergiu Taviftă, care a trecut apoi în rock. Asculțasem Dylan, Guthrie, Beatles și alții muzici. Unii cintau instrumental, alții reluă sau „sansonete”; eu imi făceam versurile mele, pe temele pace-război, omosocietate, om-univers. Desigur că suprarealismul care mă bîntuia în poezie și pictură a fost influen-

țansată, difuzată doar. Apoi regretatul Bocanet ne-a lăsat în 5-6 emisiuni de-ale lui, fără juru și premii, pe Florian, Marcela, Gabi Căciulă și Vica Frunză, peste 20 de folkisti, așa cred, n-a mai prea rămas nimeni. În fine, am intrat în Teletop cu „Ecoul de română”, o cîntă Mihaela, dar mie-mi place tot cum o cîntam eu. Eram un lup singuratic, am fost și la „303” dar abia la Cenacul Flacăra m-am apropiat de Florian și alții și am inceput să cint la Sorin Minghiat. Am cintat singur și la prima ediție a Primăverii baladelor, am lăsat Marele premiu cu „Ai hai”, de factură populară și „Rică, fante de Obor”, pe versurile lui M.R. Paraschivescu. Dar eu sunt cel din „Circul” sau din „Sambala” sau poate asa cred eu numai acum...»

MIRCEA VINTILĂ : «Pur și simplu, am inceput să cint. Eram elev la Scoala de muzică nr. 3 unde învățam altceva și am încercat totuși să cint cu o formă (Vega) și chiar am cintat ca solist vocal. Am cintat cu Dan Bădulescu și cu Sorin Chifiriuc și aș fi dorit din suflet să fac rock dar lipsesc instrumentele. La chitară, cintam în casă sau la prietenii. În bătrânu de la Student Club era un cenacu literar care se ținea dimineața și primul pe care l-am ascultat a fost Mircea Florian, apoi, altădată, am cintat și eu. Am fost la „303” în grup (cu pian și flaut) dar cîntările mele nu prea permit o desfășurare de forte instrumentale. Munca în grup aduce complicații și eu am fost și am rămas un interiozat, un cuminte, chiar și „socialul” îl trăiesc contemporan și-mi place să caut poezile altora. Astă că Marele premiu, în a doua ediție a Primăverii baladelor l-am lăsat cu „Lordul John...»

Cam atât pentru astăzi, nu mă voi lunge prea tare, dar dacă ne-am apucat de o treabă, hai să o facem ca lumea. Astă că de-onde avea să-nătăre vom urmări povestea și în numărul viitor, pentru care veți mai da 5 lei, adică cam o jumătate de cartof pentru toată dragostea și stîntă pe care „puștineau” din colectivul redacțional încearcă să le zidească în literale de tipar.

AUREL GHERGHEL

Nu-și dorea barca... dar vrea calitate

(Urmare din pag. a III-a)

trebuie să fie crezut de tine, să-l înțelegi, să aibă o explicație, pentru ca și cei care te văd să-l înțeleagă.

Rep.: În acest caz mulți vor putea crede că tu treci totul prin intelect, că te studiezi și te vor acuza de cabotinism.

G.C.: Cei care vor spune așa, nu știu că eu nu am fost creat din nimic! Nu e un vi-

cii de formă, ci de fond, din punctul de vedere al scenei. Îl-am spus că învăță conținut, că urmăresc niște oameni care au ceva anii pe scenă și sint cotăti în lume ca fiind dintre cei mai buni. Astă nu înseamnă că urmărești pe Mick Jagger și văzind că el se dezbracă pe scenă voi face și eu la fel ca o maimută. Mă întreb mai întîi de ce a să facă acest gest. Răspunsul îl găseș-

in text și muzică. Dacă eu voi avea o piesă care-mi va permite acest lucru, poate-l voi face, pentru că atunci voi fi credibil. În momentul în care primesc o piesă, încep să mă gîndesc cum o să prezint, cum mă voi imbrăca, ce gesturi voi face, ce voi spune, cum o voi lega de cea pe care am cintat-o anterior. Astă nu înseamnă că sint cabotin, ci pur și simplu imi doresc ca și publicul să simtă piesa la fel ca mine, să-i creez aceeași stare.

(va urma)

POSADA '91

ROCK DE „DIVIZIA B”, JANDARMI ȘI SPONSORI

POSADA, defileu stincos cu rezonanțe istorice... POSADA, festival ROCK cu tradiție. Această a VI-a ediție nu a adus, din nefericire, salutul calitativ atât de mult așteptat. Criza și recesiunea economică prin care trecem s-au răsfrinț negativ și asupra muzicii ROCK. A fost cel mai slab Festival, atât calitativ cât și cantitativ. Doar 11 formații au apărut pe scenă, din care nici una mai cunoscută sau premiată la editiile anterioare. Totuși aceiași oameni extraordinari împărtimîti ai muzicii ROCK: Zaharia Răduță — director al Casei de Cultură, Călin Ilie și Nutu Stoian (membru fondator ai grupului local PULS), simpaticul actor-prezentator — Sergiu Ciuc — mereu în vîrvă, care a făcut eforturi supraomenești pentru existența acestui Festival.

Al doilea grup, reunit special pentru un recital: PULS — Cimpulung (Călin Ilie — chitară bas, Nutu Stoian — tobe, Marcel Sava Maurer — clavatură, saxofon și accesiuni Bogdan „Bobby” Preda — chitară solo, voce — o revelație, fiind desemnat cel mai tehnic chitarist solo, Gabriel Constantinescu (tobe), Edi Vladut (clavatură), Dorin Rotaru — chitară bas).

Al doilea grup, reunit special pentru un recital: PULS — Cimpulung (Călin Ilie — chitară bas, Nutu Stoian — tobe, Marcel Sava Maurer — clavatură, saxofon și accesiuni Bogdan „Bobby” Preda — chitară solo, a prezentat un microspectacol deosebit de elevat: swing rock — latino, boogie, R'N'R, blues. A fost un moment deosebit de emociونă și reamintit timelor infierbintă că mai există și altceva în afară de black, death, thrash...

Un alt moment, deosebit, și îndrăzneț totodată l-a furnizat trupa de „teenagers” PROHOD din Aiud, condusă de „oldmanul” Andrei Samaghi (ex. Metropolis) ce promovează curajos thrash & hard. Declarația și prezentarea sa au stîrnit rușine: „Vom cinta un slagăr thrash!!!... La noi în Ardeal din 10 tineri, 8 sunt metalisti iar 6 sunt thrasher...! Si acum, slăgăr thrash: E TEMPUL SA MOORI...! Mareea surpriză a fost fără îndoială grubul arădean THINGS TO COME, înființat în 1990. Componenta actuală: Bogdan Victor — vocal, Adrian Hărău — chitară solo, Irimie Petre chitară, Adrian Iglisan chitară, Tiberiu Stăco — tobe. Stilisite, spre west coast rock.

Iată o scurtă dar concisă declaratie a solistului vocal Bogdan Victor: „Festivalul a fost slab organizat, aparatura și sunetul la pămînt (nu a fost chiar asa, n.a.) desigur cred că s-a făcut tot ce s-a putut (chiar asa și este, n.a.). Am venit aici să cintăm pentru public, să vedem reacția lui... Nu ne-am pus problema unui premiu dar la nivelul Festivalului ni s-a părtit normal locul 1; Pentru noi, decembrie '90 ne-a dat sansa evadării din balcanism, de aceea cintăm în limba engleză și suntem ce care le-am ales sunte totul (THINGS TO COME — LUCRURI CARE VIN)... Nol sintem în Europa și îndem spre vest. Cum este de altfel firesc... dorim din suflet să trăim și să demonstrăm și prin muzică aceasta. S-a simțit lipsa unor formații mari, dar cred că la mijloc sint banii. De asemenea suntem convins că în subsoluri suntem de trupe foarte bune care nu au de unde lăua un milion pentru a ieși pe scenă. Nu suntem dacă vom veni și la anul... Depinde! Să trăim din nou, atunci. Publicul a fost la înăltime. Nu m-am așteptat totuși, la o reacție atât de rapidă, atât de spontană. Drumul pe care l-am ales este cel bun. Încercăm să nu copiem pe nimeni, dar este foarte greu... SERVUS”!

A dispărut tracul, a apărut dorința evidentă de a oferi publicului o muzică, cit mai expresivă. Deocamdată tehnica instrumentală cam lasă de dorit, iar compozitiile suferă de micmetism.

Mulțumiri celor 6 sponsori!

A consensuat
TOADER MARIUS NICOLAE
Cimpulung-Muscel

10 melodii pentru VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT

15 noiembrie

1. Just The Way It Is Baby — THE REMBRANDTS
2. Poate mîne — GEANINA OLARU
3. Don't Loose My Number — PHIL COLLINS
4. Promisiuni — VALERIU STERIAN și COMPANIA DE SUNET
5. Buffalo Soldier — BOB MARLEY
6. Can't Let Go — MARIAH CAREY
7. Soldier Of Fortune — DEEP PURPLE
8. Să te gîndești la mine — COMPACT
9. Sing A Song Of Love To Me — CHRIS REA
10. Restless Nights — SCORPIONS.

La ediția a 40-a am primit foarte multe urări telefoni și scrisoare pentru care MULȚUMIM! Prezenta lui Gabriel Cotabîță, de ziua lui și bolnav fiind, a făcut să crească cota evenimentului. Ne-am vizitat Dragoș Docan (Krypton) și Julian Vrabet (Holograf). Liviu Zamora a prezentat serialul Depêche Mode și secțiunea rock a topului nostru. Dan Atanasea n-a lipsit de la datorie, așa că îl putem solicita imagini de la fața locului.

LUCIA ANDREI

GABI COTABITĂ, de ziua DRAGOȘ DOCAN, la V.N.D.
lui, la noi... cu voi la telefon pe 1 noiembrie

MUZICĂ PENTRU ACASĂ

CONSIGNAȚIA DIBA

str. Smirdan nr. 30 — vinde casete poloneze la prețul de 249 lei, cu grupurile: Apollonia, Blue Mercedes Mill And The Kill, Dynasty, Signal, Glass Tiger, Times Two, Night Ranger, Sparks, Scritti Politti, Signatures, Club Nouveau, Beat Farmers, Gary Wright. (M.S.).

CONCORD '90

B-dul Unirii nr. 10 — oferă spre înregistrare pe benzi și casete magnetice numai de pe Compact-Discuri albume cu: UDO, Sodom, Guns N'Roses, Overkill, Metallica, Motörhead, The Very Best Of Thin Lizzy, Doors, Bee Gees, Chris Isaak, Cher, Rod Stewart, Chris Rea, Sting, Timmy T, Jon And Vangelis, Kenny G, Tom Petty And Heartbreakers, Yes, Mariah Carey, Dennis Roussos, The Cure, B.G. The Prince Of Rap, Color Me Badd și altele. (L. Z.).

Harakiri la fapte!

Grupul nostru, sesizat de cititori, a fost nevoie să-și reia luterările în plen. În numărul 40 la pagina a doua numele grupului Krypton a apărut (inexplicabil) altfel. În articolul despre Anthrax a apărut un nume de două ori greșit și niciodată corect: Black Sabbath. S-au mai înversat rînduri, dar sperăm să vă fi descurcat. Chiar și în Top 30 a apărut „Shiny Happy People” în loc de „...People”. La „V.N.D.” piesa grupului Def Leppard este „Animal” (și nu Animal). Numărul 41 a fost o gazdă bună pentru greseli. La pagina 5 se va cîti „Dacă cineva este interesat de ceea ce se spune, asculta, cine nu, face ca tine, adică doarne”, „Imagine” scris altfel ne-a revoltat, iar finalul răspunsurilor nu mai seamănă cu manuscrisul apărind 8 piese în loc de 10, iar „The Dark Side Of The Moon” intrînd în proprietatea grupului The Doors dar se stie (și aşa era scris) că este vorba de Pink Floyd. Pe ultima pagină era vorba de TOP 10 (zece) NATIONAL și nu î (unu). Melodia cintată de Martika este „Love... Thy Will Be Done”. Absența semnăturilor la unele articole va deveni motiv de harakiri de azi încolo! SAYONARA!

O propunere:
să facem
reclamă
la P. R. & S.

D.S.B. din Bacău ne ceră, pe drept, că nu avem reclamă pe micul ecran „Din 10 000 de cititori se vor găsi 5 000 să dea 50 de lei (sau chiar mai mult) pentru o reclamă (bună!) la T.V.R., presa scrisă!“

„Să iasă o reclamă bună!... S-o transmită M.T.V. pe gratis, să vă plătească și drepturi de autor...“

Am fi primiți, în istoria presei (cel puțin de azi) care am realizat un clip publicitar din donații... E bine, nu e bine, zău dacă știm. Ce spuneți?

RED.

TOPURI DE TOT FELUL

TOP 5 „RED”

1. Lady In Red — Chris De Burgh
2. Red, Red Wine — U.B. 40
3. Woman In Red — Stevie Wonder
4. Roses Are Red — The Macband
5. Little Red Corvette — Prince

TOP 5 „BLACK”

1. Black Celebration — Depeche Mode
2. Message From A Black Man — Temptations
3. Black Velvet — Alannah Myles
4. Paint It Black — The Rolling Stones
5. Black Cat — Janet Jackson

MATEI MIRCEA Slobozia

1. Napoli — Nino D'Angelo
2. London Nights — London Boys
3. Lost In Hong-Kong — Joy
4. Acapulco — Ricchi e Poveri
5. New York, Rio, Tokio — Trio Rio

TOP 5 „NUME DE FETE”

1. Angie — The Rolling Stones
2. Oh Carol — Neil Sedaka
3. Layla — Eric Clapton
4. Jeanny — Falco
5. Maria-Magdalena — Sandra SUT ANDREI Baia Mare

In ultima perioadă am primit la redacție numeroase scrisori cu topuri nostalgie și sentimentale care nu numai că vor apărea în această rubrică, dar cele mai bune vor fi difuzate la „Vineri noaptea” în direct.

TOP 10 NOSTALGIC

1. Still Loving You — Scorpions
 2. Without You — Harry Nilsson
 3. Power Of Love — Jennifer Rush
 4. Imagine — John Lennon
 5. Night In White Satin — Moody Blues
 6. Hotel California — Eagles
 7. I Want To Know What Love Is — Foreigner
 8. C'est La Vie — Emerson Lake & Palmer
 9. Let It Be — Beatles
 10. Mama — Genesis
- CONSTANTIN DAMIAN Vilcea

Privind regulamentul :

1. Credet că o limitare a existenței unei piese la 6 ediții, ceea ce înseamnă 12 săptămâni, ar fi bine venită?
2. Acceptăm ca o melodie să poată urca și cobori ca apoi să revină în virf?
3. O melodie care a ieșit din top, mai poate reîntra?
4. Aștept păreri, propunerile și topurile voastre!

LIVIU ZAMORA

Locul actual	Nr. de prezențe	Ediția trecută	Titlu melodiei	Interpretul
--------------	-----------------	----------------	----------------	-------------

TOP 5 POP - R

1	2	2	Nu e gelozie	Gabriel Cotabîță
2	1	2	Numai pentru tine viață	Laura Stoica
3	3	5	Am fost un actor	Daniel Iordăchioie
4	5	3	Dar eu te mai iubesc	Radu Dölgan
5	-	1	Himera	Mircea Baniciu

TOP 5 ROCK - R

1	2	5	Buletin de știri	Cargo
2	1	4	Baba Novac	Phoenix
3	3	5	Te voi uita	Sanrock
4	-	1	Zile trecind prin mine	Dida Drăgan
5	-	1	Pozitia de drepti	Krypton

TOP 10 POP - S

1	2	2	The Big L,	Roxette
2	5	2	Now That We Found Love	Heavy D & The Boyz
3	4	3	I Wanna Sex You Up	Color Me Badd
4	3	3	Romantic World	Dana Dawson
5	7	3	Missing You Now	Michael Bolton
6	1	5	The Motown Song	Rod Stewart
7	-	1	Emotions	Mariah Carey
8	8	3	The Sweet Hello, The Sad Goodbye	Thomas Anders
9	9	4	Things That Make You Go	C&C Music Factory
10	-	1	Something Get Me Started	Simply Red

TOP 10 ROCK - S

1	1	6	I Do It For You	Bryan Adams
2	7	4	Enter Sandman	Metallica
3	6	3	You Could Be Mine	Guns N'Roses
4	2	6	More Than Words	Extreme
5	3	2	Shiny Happy People	R.E.M.
6	-	1	Learning To Fly	Tom Petty & The Heartbreakers
7	-	1	Straight To Your Heart	Bad English
8	4	5	Monkey Business	Skid Row
9	-	1	Jet City Woman	Queensryche
10	-	1	Heavy Fuel	Dire Straits

